

**Žaloba podaná 17. júla 2007 – Las Marismas de Lebrija/
Rada a Komisia****(Vec T-260/07)**

(2007/C 211/98)

*Jazyk konania: španielčina***Účastníci konania***Žalobkyňa:* Las Marismas de Lebrija, S. Coop. And. (Sevilla, Španielsko) (v zastúpení: L. Ortiz Blanco, abogado)*Žalované:* Rada Európskej únie a Komisia Európskych spoločností**Návrhy žalobkyne**

- vyhlásiť rozsudok, v ktorom bude vyhovie predmetnej žalobe o náhradu škody v zmysle článku 288 ES a určený nárok žalobkyne na finančnú náhradu v celkovej výške 1 575 122 EUR (jeden milión päťstosedemdesiatpäťtisíc stodvadsaťdva eur), za ktorú solidárne zodpovedajú Rada a Komisia,
- zaviazať žalované na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Dôvody a hlavné tvrdenia sú rovnaké ako vo veci T-217/07, Las Palmeras/Rada a Komisia.

Žaloba podaná 13. júla 2007 – Komisia/Banca di Roma**(Vec T-261/07)**

(2007/C 211/99)

*Jazyk konania: taliančina***Účastníci konania***Žalobkyňa:* Komisia Európskych spoločností (v zastúpení: A. Colabianchi, advokát, F. Amato a M. Wilderspin, splnomocnení zástupcovia)*Žalovaná:* Banca di Roma SpA**Návrhy žalobkyne**

- zaviazať Banca di Roma SpA so sídlom na Viale Umberto 180 v Ríme (00144) v Taliansku, v zastúpení jej právnym zástupcom, na plnenie z bankovej záruky z 28. októbra 1989 v prospech Európskej komisie,
- následne zaviazať Banca di Roma SpA so sídlom na Viale Umberto 180 v Ríme (00144) v Taliansku, v zastúpení jej právnym zástupcom, na uhradenie Európskej komisii so sídlom na Rue de la Loi 200 v Bruseli (1039) v Belgicku sumy 412 607,41 eur a úrokov vo výške 94,37 eur/deň plynúcich od 30. decembra 2006 až do zaplatenia istiny, resp. inej sumy vyplývajúcej zo súdneho rozhodnutia,
- zaviazať Banca di Roma SpA so sídlom na Viale Umberto 180 v Ríme (00144) v Taliansku, v zastúpení jej právnym zástupcom, na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Táto žaloba bola podaná podľa článku 238 ES na základe arbitrážnej doložky obsiahnutej v záruke z 28. októbra 1989 vydanéj Banco di Roma (teraz Banca di Roma) v prospech Komisie.

Rozhodnutím K(89) 1241 z 2. augusta 1989 ⁽¹⁾ Komisia uložila pokutu štrnástim výrobcam betonárskej oceľovej výstuže, medzi nimi spoločnosti Ferriere Nord S.p.A, z dôvodu ich účasti na dohodách a zosúladených postupoch, ktoré boli v rozpore s článkom 85 (teraz článok 81 ES) ods. 1 Zmluvy ES, pričom Ferriere Nord bola uložená pokuta v sume 320 000 ECU.

V zmysle článku 4 rozhodnutia bola Ferriere Nord povinná pokutu zaplatiť do troch mesiacov od oznámenia tohto rozhodnutia, iba ak by Ferriere Nord poskytla bankovú záruku, na základe ktorej by pokryla celú sumu istiny i úrokov.

Doporučeným listom z 30. októbra 1989, doručeným 7. novembra 1989, Ferriere Nord zaslala Komisii list z 26. októbra 1989, ktorým Banco di Roma (teraz Banca di Roma), pobočka v Udine, v Taliansku, Komisii oznamovala, že ručí za uhradenie zo strany Ferriere Nord tak pokuty v sume 320 000 ECU, ako aj úrokov počítaných od 15. novembra 1989 až do skutočného zaplatenia istiny.

Rozsudkom z 27. septembra 2006 vydaným vo veci T-153/04 ⁽²⁾ Súd prvého stupňa vyhlásil, že v súlade s článkom 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/74 došlo k premlčaniu „právomoci Komisie na výkon rozhodnutia“ Betonárska oceľová výstuž (body 53 a 58 rozsudku T-153/04).

Podľa žalobkyne však uvedený rozsudok nemá vplyv na záruku vydanú Banca di Roma, pretože na základe samostatnej povahy uvedenej záruky v zmysle talianskeho práva (ktoré je právom uplatniteľným vo veci samej) je Banca di Roma povinná plniť z uvedenej záruky na základe jednoduchej výzvy Komisie a bez toho, aby mohla voči Komisii namietat v zmysle výhrad, ktoré by mohla prípadne vzniesť Ferriere Nord.

(¹) Ú. v. ES L 260, 1989, s. 1.

(²) Zatiaľ neuvverejnený v Zbierke.

Žaloba podaná 13. júla 2007 – Litva/Komisia

(Vec T-262/07)

(2007/C 211/100)

Jazyk konania: litovčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Litovská republika (v zastúpení: D. Kriauciūnas a E. Matulionytė)

Žalovaná: Komisia Európskych spoločenstiev

Návrhy žalobkyne

- zrušiť rozhodnutie Komisie K(2007) 1979, konečné znenie (¹), zo 4. mája 2007 alebo subsidiárne zrušiť toto rozhodnutie v rozsahu, v akom je určené Litovskej republike,
- zaviazat Komisiu na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Napadnuté rozhodnutie stanovuje množstvá poľnohospodárskych produktov vo voľnom obehú v nových členských štátoch ku dňu pristúpenia presahujúce množstvá, ktoré možno považovať za obvyklý prenos zásob k 1. máju 2004, ako aj sumy, ktoré sa účtujú novým členským štátom v dôsledku nákladov vyplývajúcich z odstránenia týchto množstiev.

Žalobkyňa považuje napadnuté rozhodnutie za nezákonné. Na podporu svojej žaloby uvádza štyri dôvody.

1. Nedostatok právomoci

Žalobkyňa tvrdí, že príloha IV kapitola 4 ods. 4 aktu o pristúpení nepriznáva Komisii právomoc ukladať členským štátom platby do rozpočtu Spoločenstva, ktoré majú povahu

pokút, najmä keď nepreukázala skutočne vynaložené výdavky Spoločenstvom na odstránenie nadbytočných zásob; ďalej uvádza, že Komisia prekročila trojročnú lehotu stanovenú v článku 41 aktu o pristúpení na prijatie rozhodnutia podľa tohto článku, ktorý predstavuje jediné ustanovenie, ktoré môže byť právnym základom pre takéto rozhodnutie.

2. Porušenie práva Spoločenstva

Porušenie zásady právnej istoty: napadnuté rozhodnutie porušuje zásadu právnej istoty, pretože spôsob a kritéria výpočtu nadbytočných množstiev neboli známe v čase pristúpenia, keď sa určovali existujúce množstvá, čo by umožnilo členským štátom aby zabránili ich nárastu alebo aby ich odstránili na náklady hospodárskych subjektov, ktorí tieto zásoby vytvorili. Okrem toho napadnuté rozhodnutie stanovilo rôzne kritériá – a rozšírilo zoznam dotknutých produktov – v porovnaní s článkom 4 nariadenia č. 1972/2003, na základe ktorého štáty vykonávajú kontrolu stavu nadbytočných zásob.

Porušenie zásady zákazu diskriminácie: na rozdiel od nariadenia Komisie (ES) č. 144/97 o nadbytočných zásobách poľnohospodárskych produktov v Rakúsku, Švédsku a Fínsku [*neoficiálny preklad*], napadnuté rozhodnutie posudzovalo nielen produkty, ktorým boli priznané vývozné náhrady alebo intervenčné opatrenia, ale rovnako aj zásoby iných produktov. Táto zásada bola tiež porušená tým, že s rozdielnymi situáciami v nových členských štátoch sa zaobchádzalo rovnakým spôsobom, a tým, že sa bez odôvodnenia neprihliadalo k špecifickým okolnostiam, za ktorých boli tieto zásoby vytvorené.

Porušenie zásady správneho úradného postupu a transparentnosti: napadnuté rozhodnutie neuvádza úplne kritéria výpočtu platieb a navyše sa tieto kritéria sústavne menia. Hoci členské štáty ohodnotili výšku nadbytočných zásob v súlade s ustanoveniami práva Spoločenstva, Komisia bez toho, aby uviedla v čom je toto ohodnotenie nepresné a napadla ho, vykonala nové ohodnotenie tých istých zásob na základe vlastných kritérií.

Porušenie ustanovení aktu o pristúpení: po prvé, rozhodnutie nie je vhodným prostriedkom k odstráneniu nadbytočných zásob, ktoré sa vyžaduje v odseku 2 kapitoly IV prílohy IV aktu o pristúpení, najmä preto, že v rozhodnutí nebol ani pokus spojiť uložené pokuty s vynaloženými nákladmi Spoločenstvom na odstránenie týchto nadbytočných zásob. Po druhé, rozhodnutie bolo prijaté po uplynutí lehoty troch rokov od pristúpenia uvedenej v článku 41 aktu o pristúpení, počas ktorej bola Komisia oprávnená prijať prechodné opatrenia.

3. Nedostatok odôvodnenia

Podľa žalobkyne napadnuté rozhodnutie je nedostatočne alebo nie je vôbec odôvodnené, v rozhodnutí najmä nie je uvedené, že Spoločenstvo skutočne vynaložilo náklady (a v akej výške) na odstránenie nadbytočných zásob, ktoré majú členské štáty nahradiť.